

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “ความพึงพอใจของนักกีฬาไทยต่อบ้านพักนักกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต” สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

พบว่า นักกีฬาที่เข้าการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 ส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาชาย ร้อยละ 57.7 ของจำนวนนักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ซึ่งจากการสุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีสัดส่วนใกล้เคียงกับจำนวนนักกีฬาที่เข้าแข่งขันทั้งหมด กล่าวคือ เป็นนักกีฬาชาย 539 คน และนักกีฬาหญิง 336 คน โดยมีอายุอยู่ระหว่าง 20-29 ปี ร้อยละ 55.8 ที่อยู่ในวัยเหมาะสมต่อการแข่งขันกีฬา มีสถานภาพโสด ร้อยละ 86.2 อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 48.8 และนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 94.8

สรุปการประเมินผลสิ่งอำนวยความสะดวกในบ้านพักนักกีฬาเอเชียนเกมส์

จากการศึกษาความพึงพอใจของนักกีฬา ด้านสภาพภายนอกอาคาร พบว่า นักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่มีค่าความพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับดี ทุกรายการ โดยที่ระดับค่าเฉลี่ยของความพอใจสูงสุด คือ ทศนิยมภาพรอบ ๆ อาคารที่พัก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 รองลงมาคือ รูปแบบของอาคารที่พัก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์นักกีฬา ทราบว่า อาคารมีความทันสมัยสูง 14 ชั้น หลังคาทรงจั่ว มีการก่อสร้างชั้นใหม่ มีการปลูกต้นไม้ และมีสระน้ำอยู่ระหว่างกลางของอาคารแต่ละหลัง ซึ่งผลการศึกษานี้มีลักษณะใกล้เคียงกับการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 12 ประเทศญี่ปุ่น (Athlete Village, 1994:163-164) ที่มีลักษณะสภาพแวดล้อมที่สวยงาม, รูปแบบอาคารเป็นแพลตฟอร์มสูง 31 ชั้น การก่อสร้างด้วยระบบชิ้นส่วนสำเร็จรูป และสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับหมู่บ้านนักกีฬาที่เมืองแอตแลนต้า ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ต้องการให้นักกีฬาได้รับสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ดี และสุนทรีย์ ศิลพิพัฒน์(2519) กล่าวว่า ลักษณะที่พักอาศัยที่เหมาะสมควรมีความสวยงามเรียบร้อย สะอาด สงบ และมีความร่มรื่นจากต้นไม้ อีกทั้งสอดคล้องกับแนวความคิดในการออกแบบอาคารที่พักของบริษัท TRKT ซึ่งกล่าวว่า

จะต้องมีรูปแบบที่สื่อถึงการแข่งขันกีฬาระดับทวีป นั่นคือจะต้องแสดงถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่ การใช้วัสดุในการสร้าง เทคนิคในการก่อสร้าง และจะต้องสอดคล้องกับรูปแบบของสถาปัตยกรรมเดิมของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นหลังคาทรงจั่วเช่นเดียวกัน โดยอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของผังแม่บทของมหาวิทยาลัย (รายงานสรุปผลการดำเนินงานบริษัท TRKT, 2542:128) การวิจัยครั้งนี้ยังมีผลสอดคล้องกับการศึกษาของ Maran and Rodgers (โสภณ จีรังวานิชชัย, 2540:17) ที่กล่าวถึงความใหม่ของอาคารที่มีผลต่อความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย และสอดคล้องกับทฤษฎีของอเบอร์เนทท์(Abernethy, James J.1970:87) ที่ได้รวบรวมและสรุปการอยู่อาศัยในอาคารสูงว่า ควรมีการออกแบบให้ได้มีการพบปะกันในกลุ่มผู้อยู่อาศัย ซึ่งมีผลต่อความพึงพอใจของผู้พักอาศัย

จากการศึกษาความพึงพอใจของนักกีฬา ด้านสภาพภายในอาคาร พบว่า นักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีค่าความพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับดีทุกรายการ โดยที่ระดับค่าเฉลี่ยของความพอใจสูงสุด คือ ความสะดวกในการใช้ทางเดินร่วมภายในอาคารหน้าห้อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 รองลงมาคือ ความสะดวกในการใช้ระเบียบซักผ้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31, ความสะดวกในการใช้ระเบียบนอกห้อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27, ความเพียงพอของแสงสว่างบริเวณบันได มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05, ความชัดเจนของป้ายหนีไฟและบันไดหนีไฟ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93, จำนวนของอุปกรณ์ดับเพลิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93, ความสะดวกในการใช้ประตูเข้าอาคาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89, ความชัดเจนของตัวเลขบอกชั้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88, ความสะดวกสบายในการใช้ห้องรับแขก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.87 และความสะดวกสบายในการใช้ที่นั่งในห้องโถง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.86 ตามลำดับ นั่นก็แสดงว่า สภาพภายในอาคารที่พักนักกีฬาอยู่ในระดับที่สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานของหอพักที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติของกรุงเทพมหานครเรื่อง “การควบคุมการก่อสร้างอาคาร พ.ศ.2522” กฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ.2543) กฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ.2508) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ.2508 และสูงกว่าเกณฑ์การกำหนดพื้นที่ใช้สอยของหอพัก (พันเลิศ ธีบุญศิริ, 2537:14) ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีลักษณะพื้นที่ใช้สอยใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าขนาดมาตรฐานที่ใช้ในต่างประเทศและโดยส่วนใหญ่จะสูงกว่าเกณฑ์บ้านพักนักกีฬาของภารกิจกีฬาแห่งประเทศไทย ที่สร้างขึ้นโดยมีลักษณะพื้นที่ใช้สอยใกล้เคียงกับที่พักนักกีฬาอีก 3 แห่ง หนึ่งแม้ว่าการกีฬาแห่งประเทศไทยและสภาโอลิมปิกแห่งเอเชีย ยังไม่ได้มีการกำหนดมาตรฐานที่แน่นอนของสถานที่พักนักกีฬา จึงได้นำผลที่ได้จากการศึกษานี้มาเปรียบเทียบกับบ้านพักนักกีฬาที่

สนามกีฬาห้วหมาก และมาตรฐานการจัดทำหอพัก รวมถึงข้อกำหนดต่าง ๆ ที่ทางราชการให้ใช้บังคับสำหรับอาคารที่พักอาศัยรวม

จากการศึกษาความพึงพอใจของนักกีฬา ด้านสภาพภายในห้องพักนักกีฬา พบว่านักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีค่าความพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับดี โดยที่ระดับค่าเฉลี่ยของความพอใจสูงสุด คือ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 ในเรื่องความสะดวกสบายของขนาดห้องพักนักกีฬาพอใจในระดับดี นั่นคือ ขนาดห้องพักสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานของหอพัก ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ.2543) และเกณฑ์การกำหนดพื้นที่ใช้สอยของหอพัก (พินเลิศ ธีบุญศิริ, 2537:14) ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และอพาร์ทเมนท์ของเอกชน 30 แห่ง (ภาสันต์, 2542:60) และเกณฑ์บ้านพักนักกีฬาของการกีฬาแห่งประเทศไทย รองลงมาคือ ความสะดวกสบายเกี่ยวกับสุขภัณฑ์ภายในห้องน้ำ/ห้องส้วม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27, ความเพียงพอของแสงสว่างภายในห้องพัก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.06 ซึ่งทั้งสองรายการ มีความสอดคล้องกับบ้านพักนักกีฬาของการกีฬาแห่งประเทศไทย และบ้านพักนักกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 12 ประเทศญี่ปุ่น ที่ต้องการให้นักกีฬาได้รับความสะดวกจากสิ่งดังกล่าว, ขนาดห้องน้ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.06 นักกีฬาพอใจในระดับดี นั่นคือขนาดห้องน้ำสูงกว่าข้อบัญญัติของกรุงเทพมหานคร และเกณฑ์การกำหนดพื้นที่ใช้สอยของหอพัก (พินเลิศ ธีบุญศิริ, 2537:14), ไม่มีเสียงรบกวนจากห้องข้าง ๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02, การถ่ายเทอากาศภายในห้องพัก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98 นักกีฬาพอใจในระดับดี นั่นคือเป็นไปตามข้อกำหนดของกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ.2508) และสอดคล้องกับลักษณะของที่พักอาศัยที่เหมาะสม (สุนทรี ศิลพิพัฒน์, 2519), การออกแบบและตกแต่งภายใน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.87 นักกีฬาพอใจในระดับดี นั่นคือ มีความสอดคล้องกับบ้านพักนักกีฬาของการกีฬาแห่งประเทศไทย, ไม่มีเสียงรบกวนจากระบบปรับอากาศภายในห้องพักมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74, ความเหมาะสมของวัสดุที่ใช้ปูพื้นห้องพักมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70 นักกีฬาพอใจในระดับดี นั่นคือ มีความสอดคล้องกับบ้านพักนักกีฬาของการกีฬาแห่งประเทศไทย สำหรับรายการที่มีผู้ตอบแบบสอบถามโดยมีค่าความพอใจเฉลี่ยที่อยู่ในระดับน้อยคือ เสียงรบกวนจากการเดินนอกห้องเนื่องจากที่ตั้งของอาคารมีความเียงบงบและธรรมชาติของนักกีฬา การเดินจะเดินเสียงดัง เนื่องจากนักกีฬาส่วนใหญ่แข็งแรง ซึ่งต่างจากคนธรรมดา ทำให้เวลาเดินเกิดเสียงดังรบกวนต่อผู้พักอาศัย จากการสำรวจและสังเกตการณ์ พบว่า น่าจะเกิดจากวัสดุที่ใช้ปูพื้นนอกห้อง ซึ่งเป็นกระเบื้องยาง ทำให้เวลาเดินจึงเกิดเสียงดัง

นอกจากนี้ จากการสำรวจ สังเกตการณ์ พบว่า นักกีฬาและเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้เข้าพักอาศัยในกลุ่มอาคารแบบ 1 ห้องนอน ซึ่งเป็นห้องเดี่ยว ขนาดพื้นที่ 35 ตรม.ต่อผู้พักอาศัยจำนวน 2 คน/ห้อง โดยแบ่งกลุ่มชนิดของกีฬาที่เป็นประเภทเดียวกัน พักอยู่ใกล้ ๆ กัน และมีการจัดแบ่งห้องพักโดยแยกการอยู่อาศัยเป็นชายและหญิง ตามกฎข้อบังคับของสภาโอลิมปิกแห่งเอเชีย (Constitution and Rules, 1982 : 77) และคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (The Olympic Games, 1982:55) ที่ได้กำหนดไว้ว่า ผู้เข้าแข่งขันทั้งหมด, เจ้าหน้าที่ทีม และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับทีม ต้องอยู่รวมในที่เดียวกัน โดยที่คณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาจะต้องจัดหาหมู่บ้านในระหว่างการแข่งขันกีฬาน้อยที่สุด 2 สัปดาห์ ทั้งนี้หมู่บ้านนักกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 นี้ ได้เปิดให้นักกีฬาและบุคคลที่เกี่ยวข้องพักอาศัยในช่วงระหว่างวันที่ 1-23 ธ.ค.2541 เป็นช่วงระหว่างการแข่งขันกีฬาครั้งนี้และมีระยะเวลามากกว่า 2 สัปดาห์ ซึ่งสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ข้อกำหนดดังกล่าว

จากการศึกษาความพึงพอใจของนักกีฬา ด้านพนักงานบริการและรักษาความปลอดภัย พบว่า นักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีค่าความพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับ ดีมาก ทุกรายการ โดยที่ระดับค่าเฉลี่ยของความพอใจสูงสุด คือ ความประทับใจของพนักงานบริการต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.83, ความเพียงพอของพนักงานรักษาความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80, ความรู้สึกปลอดภัยในทรัพย์สินและร่างกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และความเพียงพอของพนักงานบริการต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับข้อกำหนดของคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (The Olympic Games, 1982:55) และสภาโอลิมปิกแห่งเอเชีย (Constitution and Rules, 1982 : 77) และคู่มือการขอเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก และสอดคล้องกับหมู่บ้านนักกีฬาโอลิมปิกเกมส์ เมืองแอตแลนต้า ประเทศสหรัฐอเมริกา และหมู่บ้านนักกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 12 ประเทศญี่ปุ่น ที่ได้ระบุว่า ต้องการให้มีการบริการที่ดี และความเข้มงวดในการรักษาความปลอดภัยต่อผู้พักอาศัย และสอดคล้องกับทฤษฎีของ อเบอร์เนทตี (Abernethy, James J.1970:87) ที่กล่าวว่าสังคมนั้น ๆ ควรจะต้องมีความปลอดภัย ซึ่งมีผลต่อความพึงพอใจของผู้อยู่อาศัย

จากการศึกษาความพึงพอใจของนักกีฬา ด้านการบริการต่าง ๆ พบว่า นักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีค่าความพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับ ดีทุกรายการ โดยที่ระดับค่าเฉลี่ยของความพอใจสูงสุด คือ การจัดเก็บขยะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48, ห้องออกกำลังกาย

มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26, ไปรษณีย์/ตู้จดหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21, ความสะอาดและเพียงพอในการใช้ตู้น้ำดื่ม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.03, ห้องอาหาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02, รถรับส่งไปถนนใหญ่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.86, สวนหย่อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.86, ความสะดวกในการใช้ตู้โทรศัพท์สาธารณะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.79, ปริมาณถังขยะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.76 และ ห้องซักอบรีด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับข้อกำหนดของคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (The Olympic Games, 1982:55) ที่กล่าวไว้ว่า ต้องการให้มีการบริการที่ดีต่อผู้พักอาศัย และสอดคล้องกับหมู่บ้านนักกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 12 ประเทศญี่ปุ่นเช่นกัน ทำให้นักกีฬามีความพอใจในระดับที่ดี

จากการศึกษาความพึงพอใจของนักกีฬา ด้านอุปกรณ์อำนวยความสะดวก พบว่า นักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีค่าความพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับ ดีทุกรายการ โดยที่ระดับค่าเฉลี่ยของความพอใจสูงสุด คือ โต๊ะเขียนหนังสือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94, โคมไฟตั้งโต๊ะเขียนหนังสือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94, แผนที่แสดงที่ตั้งของสถานที่ต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93, ความปลอดภัยของห้องพัก เช่น ประตู, หน้าต่าง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93, ชั้นวางของ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.86, แผ่นหรือตู้สำหรับติดประกาศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 และ กระจกแต่งตัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.73 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 12 (Athlete Village, 1994: 163-164) ซึ่งกล่าวไว้ว่า จะต้องคำนึงถึงการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะต้องมีภายในหมู่บ้านนักกีฬา เพื่อให้เกิดประโยชน์ใช้สอยสูงสุด และสอดคล้องกับแนวทางคู่มือการขอเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬา (Manual for Candidate Cities for The Games of the Olympiad, 1982: 109) และสอดคล้องกับข้อกำหนดของคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (The Olympic Games, 1982:55) ที่ได้กล่าวว่า ต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้เหมาะสมภายในหมู่บ้านนักกีฬา

จากการศึกษาความพึงพอใจของนักกีฬา ด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ พบว่า นักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีค่าความพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับ ดี โดยที่ระดับค่าเฉลี่ยของความพอใจสูงสุด คือ ไฟฟ้าแสงสว่างรอบ ๆ อาคาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 ซึ่งนักกีฬามีความพอใจในระดับ ดีมาก รองลงมาคือ ความสะดวกในการใช้ถนนและทางเท้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 และการระบายน้ำทิ้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89 ซึ่งสอดคล้องกับบทความของชัยศักดิ์ ศรีมดุงธรรม (จุลสารธรรมศาสตร์, 2538:13) และค่าคะแนนความ

พอใจในระดับน้อย คือระยะทางจากอาคารที่พิกถึงสนามแข่งขัน พบว่า มีความไกลเกินไป เนื่องจากต้องใช้เวลาเดินทางประมาณ 45 นาที-1 ชั่วโมง ขณะที่คู่มือการขอเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ได้ระบุไว้ว่า ต้องใช้เวลาไม่เกิน 10 นาที และสอดคล้องกับทฤษฎีของนีดแฮม (Needham, Barrie, 1977: 103) ที่กล่าวไว้ว่า ผู้อยู่อาศัยต้องการไปยังสถานที่ต่าง ๆ อย่างสะดวกสบาย ซึ่งจะมีผลต่อความพึงพอใจของผู้พักอาศัย

สรุปการศึกษาในครั้งนี้ได้ว่า การจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 13 ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อกำหนดของสภาโอลิมปิกแห่งเอเชีย และคณะกรรมการโอลิมปิกสากล ซึ่งแนวทางดังกล่าวเป็นแนวทางอย่างกว้าง ๆ และไม่มีรายละเอียดที่ชัดเจนเกี่ยวกับการพักอาศัยและสิ่งอำนวยความสะดวกในหมู่บ้านนักกีฬาเท่าใดนัก แต่ก็มีประเด็นในเรื่องของการจัดหาที่พักอาศัย การบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวกให้ผู้เข้าพักอาศัยในระดับที่เหมาะสม ทั้งนี้ผู้ที่จะเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันนั้น ต้องศึกษารายละเอียดต่าง ๆ ในคู่มือแนวทางการขอเป็นเจ้าภาพ ซึ่งกำหนดไว้ 10 ข้อ (ตามรายละเอียดในบทที่ 1) แม้ว่ารายละเอียดดังกล่าวจะมีความชัดเจนในการจัดการมากขึ้น แต่การจัดหาที่พักอาศัยนั้นจำเป็นต้องมีแนวคิดในการจัดการที่ดี เนื่องจากรัฐบาลใช้งบประมาณในการลงทุนที่สูงถึง 2,000 ล้านบาท ซึ่งการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 12 ก็มีแนวคิดในการออกแบบอาคารหมู่บ้านนักกีฬา เพื่อประโยชน์ใช้สอยภายหลังอย่างสูงสุดสำหรับเอเชียนเกมส์ครั้งนี้ ที่ปรึกษากระทรวงการคลัง บริษัท TRKT เป็นผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการเกี่ยวกับงบประมาณที่ได้รับดังกล่าว ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับ สภาพภายนอกอาคาร, ภายในอาคาร, ภายในห้องพัก, พนักงานบริการและพนักงานรักษาความปลอดภัย, การบริการต่าง ๆ, อุปกรณ์อำนวยความสะดวกต่าง ๆ และสาธารณูปโภค/สาธารณูปการ มีผลออกมาดีในทุก ๆ ด้าน

จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พบว่า มีความสอดคล้องกับแนวคิดของที่ปรึกษากระทรวงการคลัง และได้เป็นไปตามกรอบผังแม่บทของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำหรับประโยชน์การใช้สอยภายหลังแข่งขันนั้น ปัจจุบันได้มีนักศึกษาและข้าราชการ ของมหาวิทยาลัยได้เข้าพักอาศัยแล้วบางส่วน ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการ ที่กล่าวไว้ว่าเพื่อให้ให้นักกีฬาและผู้เกี่ยวข้องพักอาศัยระหว่างการแข่งขันกีฬา และหลังการแข่งขันเสร็จสิ้นอาคารดังกล่าวจะแปลงเป็นหอพักนักศึกษา, อาจารย์ และข้าราชการของมหาวิทยาลัยใช้พักอาศัย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เดียวกับหมู่บ้านนักกีฬาโอลิมปิกเกมส์ เมืองแอตแลนต้า ประเทศสหรัฐอเมริกาเช่นกัน อีกทั้งการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ก็เป็นไป

ตามข้อกำหนดในคู่มือการขอเป็นเจ้าของอาคารแข่งขันกีฬาโอลิมปิก และหมู่บ้านนักกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 12 ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการออกแบบโดยบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด มีการออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เป็นไปตามมาตรฐานสากล ทำให้ผู้พักอาศัยกลุ่มที่เป็นนักกีฬาไทย มีความพึงพอใจในทุก ๆ ด้านที่กล่าวมา

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า อาคารที่ก่อสร้างใหม่ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่จัดให้มีขึ้นเป็นสิ่งใหม่ ยังมีได้ถูกนำไปใช้งาน ทำให้มีลักษณะสภาพที่ดี โดยการสำรวจ สัมภาษณ์ นักกีฬา และการตอบแบบสอบถาม พบว่า สภาพอาคารที่ใหม่, สิ่งอำนวยความสะดวกที่ใหม่ มีผลต่อความพึงพอใจของผู้พักอาศัยในระดับที่ดี และได้พบว่า การพักอาศัยในบ้านพักของนักกีฬา ช่วงระยะเวลาสั้น (ประมาณ 23 วัน) ทำให้ผู้พักอาศัยได้รับความพึงพอใจสูงสุด เนื่องจากการใช้งานของสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่มีขึ้นใหม่นั้นเอง จึงทำให้ไม่พบข้อบกพร่องแต่อย่างใด

ข้อเสนอแนะ

จากความคิดเห็นของนักกีฬาส่วนใหญ่มีค่าคะแนนความพอใจโดยรวมอยู่ในระดับดี ถึงดีมากในทุก ๆ ด้าน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความเห็นจะเสนอแนะไว้ในผลงานวิจัยครั้งนี้ คือ

- ระยะทางจากอาคารที่พักไปยังสนามแข่งขัน จากการวิเคราะห์ถึงสาเหตุ โดยการสัมภาษณ์นักกีฬา ทราบว่า มีระยะทางไกล ซึ่งไม่สอดคล้องตามข้อกำหนดเกี่ยวกับคู่มือการขอเป็นเจ้าของอาคารแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ซึ่งต้องใช้เวลาในการเดินทางไม่ถึง 10 นาที ดังนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรที่จะจัดสนามแข่งขันประเภทในร่ม ให้อยู่บริเวณภายในหมู่บ้านนักกีฬาทั้งหมด เนื่องจากสนามแข่งขันมีอยู่กระจัดกระจาย 3 แห่ง จึงเป็นผลให้นักกีฬามีค่าคะแนนความพึงพอใจในระดับน้อย
- เสี่ยงรบกวนจากการเดินนอกห้องเกิดจากวัสดุที่ใช้ปูพื้นที่เป็นกระเบื้องยาง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรที่จะเปลี่ยนวัสดุปูพื้นใหม่เพื่อลดการเกิดเสียงดังกล่าว เช่น การใช้พรม

งานวิจัยที่ได้เสนอมานี้ เป็นการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น โดยที่ไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อนและเป็นก้าวแรกของงานวิจัยขั้นต่อไป ทั้งนี้ ควรมีการเปรียบเทียบกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาไทย กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาต่างชาติ เนื่องจากความเหมาะสมอาจแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังอาจศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าพักอาศัยในหมู่บ้านนักกีฬาภายหลังการแข่งขันเสร็จสิ้น เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับความคิดเห็นกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬา ว่ามีความคิดเห็นที่แตกต่างกันหรือไม่ เพื่อที่จะศึกษาถึงความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของโครงการที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งเป็นเรื่องที่จะต้องได้มีการศึกษาวิจัยกันต่อไปอันเป็นการศึกษาต่อเนื่องจากงานวิจัยนี้